

РЕШЕНИЕ

№ 1167

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 112-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ М. УРУМОВ

като разглежда докладваното от НИКОЛАЙ М. УРУМОВ Административно наказателно дело № 20231110201618 по описа за 2023 година

Производството е образувано по жалба на лицето Д. Д., чрез адвокат К. Л., срещу Заповед за задържане на лице № 5133з-57 от 10.01.2023 г., издадена от СВ.И., на длъжност „полицай“ при ОСПС-СДВР.

В жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се сочи, че липсвали реквизити, които били задължителни за нейното съдържание – не било ясно посочено правно основание за задържането на лицето, нито имало изложени фактически констатации в самата заповед, от които да е ясно защо е задържано лицето. Искане се отмяната на заповедта, както и присъждането на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. Л., която иска от съда да отмени процесната заповед, като сочи, че поддържа жалбата и аргументите в нея. Претендира разноски.

Ответникът, редовно призован, не се явява. Представлява се от юрк. П., която в пледоарията си по същество твърди, че жалбоподателят е задържан за установяване на съпричастност във връзка с заявители материал и във връзка с обективиран текст от НК. Намира, че заповедта за задържане следва да бъде оставена в сила, тъй като видно от нея и от представените по делото писмени доказателства се установявало, че е имало фактически данни за съпричастност и по-скоро да се установи тази съпричастност към обективираната в заповедта противоправно влияние. Твърди още, че заповедта за задържане следва да бъде оставена в сила и с оглед на оперативната самостоятелност, която чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗМВР дава на полицейските органи, какъвто бил и ответникът по жалбата. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото и становищата на

страните, намира следното:

От събраните по делото доказателства е видно, че на 10.01.2023 г. Д. Д. управлявал лек автомобил с рег. № *** в гр. София, по бул. „Никола Вапцаров“, като на кръстовището с бул. „Черни връх“ било спряно за проверка от полицейските служители СВ.И. и Лъчезар Пешев. След връзка с Дежурната част на 04 РУ се установило, че същият представлява оперативен интерес във връзка с разследване по ЗМ № 1888/22 г. и било постановено на полицейските служители да задържат лицето. Така била издадена и процесната заповед № 5133з-57 от 10.01.2023 г., издадена от СВ.И., на длъжност „полицай“ при ОСПС-СДВР, която е послужила за фактическото задържане на лицето Д. Д. Д., с ЕГН *****, като посоченото в нея основание за задържането му е „за установяване на съпричастност във връзка ЗМ-№ 1888/2022 г. чл. 346, ал. 1 от НК.

Заповедта е връчена на лицето срещу подпис, а към заповедта е приложена декларация от 10.01.2023 г., с която задържаният е декларира, че е запознат с правата си.

При установените факти съдебният състав намира следното от правна страна:

Предмет на това производство е законосъобразността на издадената заповед, като производството се движи по правилата на АПК за оспорване на индивидуални административни актове, по реда на чл. 145 и следващите от посочения закон.

За да е законосъобразна една заповед за задържане на лице, същата следва да е издадена от лице с установена от закона компетентност, в определената за това форма, при спазване на правилата на административното производство, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

В ЗМВР е предвидена възможност за осъществяване на арест от страна полицейските органи по отношение на лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Този арест може да продължи най-много 24 часа, съгласно нормата на чл. 73 от същия закон.

От нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР се извежда и законоустановената форма на заповедта, с която лице може да бъде задържано по реда на този закон – тя е задължително писмена и задължително следва да съдържа реквизитите, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР.

Практиката на ВАС, както и на ЕСПЧ, е константна по отношение на въпроса, че от заповедта за задържане трябва да се установява недвусмислено какво е основанието, заради което лицето е задържано.

Според закона за МВР, заповедта за задържане на лице следва да бъде мотивирана така, щото задържаното лице да получи ясна представа защо именно се налага неговото задържане, какво е основанието за задържането

му, както и какви са правата му от момента на задържането. В случая формата на административен акт е спазена, тъй като заповедта е издадена в писмена форма, съгласно чл. 59 от АПК. В заповедта се съдържат реквизитите, посочени в чл. 74 от ЗМВР, именно името, длъжността, местоработата на служителя, който е издал заповедта и макар и формално посочено се посочва и основанието за задържане на лицето. Посочени са година, дата и час на задържането на лицето Д., както и къде същият следва да изтърпи това задържане. От посочената заповед е видно, че са налице данни за самоличността на задържания, като са посочени неговите три имена, ЕГН и адрес. От представената декларация е видно, че на задържания са разяснени правата, като е налице подпис срещу всяко посочено в декларацията обстоятелство.

Съдебният състав обаче намира, че заповедта е незаконосъобразна. Това е така, защото формално посоченото основание за задържане не изпълнява целта на закона, тъй като така посочено, то не означава нищо конкретно. Словесното формулиране на основанието не изпълнява целта на закона, защото задържаното лице не може да разбере защо на практика се задържа от властите. Посоченото основание в заповедта не е достатъчно като описание, защото въобще не е ясно за какви действия лицето е задържано. Освен това, в самата заповед липсват каквито и да било фактически основания за задържането на лицето, а те задължително следва да бъдат част от нейното съдържание, за да се приеме, че тя е законосъобразна от външна страна. В случая, въобще не са налице доказателства за съпричастност на жалбоподателя към процесното деяние, защото по преписката няма нито един документ, който да установява по какъв начин е направен извод за вероятното му участие в извършване на престъплението. Задържането в този случай се явява несъразмерна и незаконосъобразна административна принудителна мярка, както и ненужна такава спрямо личността на жалбоподателя, тъй като полицейските органи не са разполагали с никакви доказателства за участието на Д. в процесното престъпно посегателство.

Липсата на основание за задържане или наличието на такова, което обаче е недостатъчно задържаното лице да разбере защо се налага временно ограничаване на свободното му придвижване, всякога е съществено нарушение на процесуалните правила по издаване на заповедта, което води до единствена последица - нейната отмяна.

В заключение съдът следва да отбележи, че лицето е било задържано 12 часа, което не е никак малък период от време, при положение, че същият не е бил доказано съпричастен към конкретното престъпление и това задържане е напълно незаконно, защото не са налице никакви основания за неговото осъществяване.

Доколкото са претендирани разноси от жалбоподателя, съдът намира, че следва да ги присъди, и като съобрази, че липсва възражение за прекомерност от ответника, намира, че следва да го присъди в претендирания

размер от 500 лева.

Ето защо, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, Столичната дирекция на вътрешните работи следва да бъде осъдена да заплати сумата от 500 лева в полза на жалбоподателя, както и сумата от десет лева, представляваща заплатена от жалбоподателя държавна такса за образуване на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, вр. чл. 172 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на лицето Д. Д. Д., с ЕГН: *****, заповед за задържане на лице № 5133з-57 от 10.01.2023 г., издадена от СВ.И., на длъжност „полицай“ при ОСПС-СДВР, като **НЕАКОНОСЪОБРАЗНА**.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на Д. Д. Д., с ЕГН: *****, сумата от 510 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в производството пред СРС, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 от АПК (в размер на 500 лева) и внесена държавна такса за образуване на делото (в размер на 10 лева).

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред АССГ в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____